

Barcelona mereix el seu debat

«A la batalla de Barcelona, l'independentisme faria bé de centrar els seus missatges en Barcelona. Per una qüestió estratègica de manual»

Fa uns mesos que estem alimentant, i un servidor el primer, la idea que Ciutadans s'obstina a fer cada cop més petit el seu imaginari a còpia de cultivar el monotema i d'anar pels carrers tallant publicitàriament llaços grocs com a sublimació del seu sofisticat discurs polític. Però, atenció, tenim indicis de canvi en la figura de Manuel Valls, un polític prou intel·ligent per copsar on són les necessitats ideològiques d'una societat i amb capacitat de fer-li un gol a l'independentisme per poc que se'n descuidi.

Manuel Valls no ha aterrat a Barcelona tant per combatre el 'separatisme' sinó per mirar d'atreure votants tebis en la qüestió nacional a través d'un discurs centrat en la ciutat i en les demandes potser més susceptibles de fer-ne demagògia però que preocupen molta gent, com ara la seguretat o la immigració.

La marca antiindependentista, Valls la portarà de fàbrica pel sol fet de presentar-se sota el paraigua de Ciutadans. No caldrà que hi dediqui gaires més esforços. Podrà, però, mirar d'eixamplar la base electoral del partit tot posant l'accent en la preocupació per les qüestions d'abast urbà més immediat i que tinguin a veure amb el futur de la ciutat.

Preocupació sincera o impostada, tant se val. Però en la mesura que els partits independentistes puguin col·locar la retòrica de la República en el centre del seu món, li poden acabar regalant a Valls el discurs sobre Barcelona.

Si així fos, Valls podria dedicar-se a discutir de matèries concretes i tangibles amb els candidats del PSC o dels comuns mentre un cert independentisme es queda a un racó sacsejant l'estelada i clamant amb teatralitat per la "implementació de la República".

Mentrestant, *monsieur* Valls es delectaria destacant que els qui més diuen estimar Catalunya, els independentistes, són els que, a l'hora de la veritat, més menystenen el seu cap i casal, obsessionats amb una República de llunyana o incerta materialització. I podria tenir raó.

Voldria aprofitar per fer notar l'estranya barreja de condescendència i superioritat moral amb tics atàvics antifrancesos amb què es tracta sovint el senyor Valls. Començant per qui es permet titllar-lo de fracassat. A veure, un senyor que ha estat ministre de l'interior i primer ministre de la República Francesa, un fracassat?

Hi ha un tipus de prejudici, i d'estupidesa, genuïnament catalanes, en sintonia amb el principi de ridiculitzar allò que no s'entén ni es vol entendre, així com un paternalisme panxacontent amb els rivals ideològics, de somriure sota el bigoti, que fariem bé de superar un dia si de debò volem arribar a alguna banda.

A la batalla de Barcelona, l'independentisme faria bé de centrar els seus missatges en Barcelona. Per una qüestió estratègica de manual i perquè l'independentisme hauria de fer saber que el seu propòsit no és grapejar la capital de Catalunya com si es tractés d'un *gadget* d'agitació i propaganda, ni aprofitar-se'n com una eina sense ànima al servei d'altres causes, sinó que desitja parlar desesperadament de Barcelona perquè se l'estima més que ningú i té disposats per a ella els més ambiciosos projectes i somnis.